

Osmanlı İktisadî Dünya Görüşünün İlkeleri

Giriş

Osmanlı devleti, 14-16. yüzyıllardaki tedricî inkişafı içinde teşekkül eden ana vasıfları ile "*Klâsik*" diye nitelenen hüviyetinde, 19. yüzyılın ilk yarısına kadar köklü bir değişiklik geçirmeden yaşadı. 19. yüzyılın ilk yarısından itibaren giderek hızlanan değişmelerle, bu "*Klâsik*" diye nitelenen hüviyetinin birçok unsurları ortadan kalktı; buna karşılık birçok yeni unsurlarla beslenen yeni ve değişik bir hüviyet tebellür etmeğe başladı.

Burada, Osmanlı iktisadî dünya görüşünden bahsederken, bu son değişme dönemine takaddüm eden, yani 16. yüzyıldan 19. yüzyılın başlarına kadar süren safhasındaki "*Klâsik*" diye nitelediğimiz Osmanlı sistemini gözönünde tutacağız. Sistemin, 19. yüzyılın ilk yarısından itibaren uğradığı değişme ise, ayrı bir çalışmanın konusunu oluşturacaktır.

Klâsik Osmanlı sisteminde, bugünkü anlamı ile bir iktisat politikasından, muhtevası, hedefleri ve devlet organizasyonunda münhasıran bu işle görevli organların varlığı bakımından bahsetmek kolay değildir. Devlet, birçok iktisadî fonksiyonlar görmekte ve bu faaliyet esnasında çeşitli hedefler tesbit etmekte idi. Ancak bu fonksiyon ve hedefler, hiçbir zaman *sırf iktisadî bir mahiyet* göstermez, ekseriya siyasî, dinî, askerî, idarî veya malî hedef ve düşüncelerle iç-içe, birbirinden tefrik edilmesi zor bir karmaşıklık içinde bulunurdu. Bunun açık bir belirtisi, iktisadî mahiyette kararları alan veya uygulayan organların bürokrasi içindeki fonksiyonları itibarı ile tamamen ikti-

düzensiz zannettiğimiz düşme olayının çok kesin bir düzen içinde cereyan ettiğini anlarız.

Osmanlı iktisat tarihinde, devletin ekonomi üzerindeki etkileri bakımından birbirine benzemeyen, hatta çelişen eğilimlerin, uygulamaların, bu şekilde bir düzenlilik içinde kavranılmalarını sağlayan unsurları tesbit edebilirsek, anlamsız veya anlaşılmaz görünen birçok uygulamayı ve olguyu anlamamız, yorumlamamız mümkün olur.

Bu ilkelerin açıklayıcı rolü, şüphesiz Devlete ait faaliyetlerin en geniş anlamı ile ekonomi üzerindeki etkileri ile sınırlıdır. Devlet, ekonomiyi kökten değiştirecek bir güce sahip olsa idi; bu ilkeler bize, ekonomiyi tümü ile açıklamamıza yetebilirdi. Ama Devletin ekonomi üzerindeki etkisi, türlü engeller yüzünden gayet sınırlı kalmaktadır. Bu sınırlılık ölçüsünde, tesbit edeceğimiz ilkelerin açıklayıcılık değeri de belirli sınırlar içinde düşünülmelidir.

Osmanlı Devletinin iktisadî hayatla alakalı kararlarında 1500 ile 1800 yılları arasında etkili olmuş görünen ve *Osmanlı iktisadî dünya görüşünün* temel unsurları arasında sayılması gereken başlıca üç ana ilke tesbit etmekteyiz. Bunlar iâşe (provizyonizm), fiskalizm ve gelenekçiliktir.

I. İâşe (provizyonizm) ilkesi

İktisadî faaliyete ve bu faaliyetten doğan mal ve hizmetlere başlıca iki açıdan bakmak mümkündür. Mal ve hizmetleri pazarda satmak ve kâr etmek üzere satın alan veya üretim yapanların açısından *iktisadî faaliyetin amacı*, kısaca kâr etmekten ibarettir. Alıcı veya üreticiler, mümkün olduğu kadar ucuza mal etmek ve mümkün olduğu kadar pahalı satmak için iktisadî faaliyette bulunurlar. Buna karşılık bu mal ve hizmetleri kullanmak üzere üreten veya satın alanlar, yani *tüketiciler* açısından iktisadî *faaliyetin amacı*, mal ve hizmetlerin, tam tersine, mümkün olduğu kadar *ucuz, kaliteli ve bol* bulunmasını sağlamaktır. *Üretici* için mal ve hizmetin bolluğu ve kalitesi, birinci derecede önem taşımaz; onun için önemli olan, pahalı satmak ve çok kâr etmektir. Çok kâr etmek için çok mal satmak bazen iyi olmakla beraber, ekseriya kötüdür; çünkü malın bolluğu fiyatı düşürülebilir ve bu sebepten kârı azaltabilir. Tüketici için ise, bolluk ve ucuzluk hemen daima arzulan bir hedeftir.

İâşe ilkesi, iktisadî faaliyete bu iki açıdan, ikincisi, yani *tüketici* açısından bakan görüşün dayandığı ilkedir. Buna göre, iktisadî faaliyetin amacı, insanların ihtiyacını karşılamaktır. Binaenaleyh üretilen mal ve hizmetlerin,

mümkün olduğu kadar bol, kaliteli ve ucuz olması, yani piyasada mal arzının mümkün olan en yüksek düzeyde tutulması esas hedeftir.

Bu ilkenin iktisadî politika temeli olarak uzun süre yaşamasını sağlayan *objektif şartları*, kısaca şöyle sıralayabiliriz:

- a. Ekonomide genel olarak verimlilik (prodüktivite) düşüktür ve artırılması son derece zordur.
- b. Mevcud durumu değiştirmeye yönelik müdahalelerin, verimliliği artırıcı olmaktan çok, düşürücü etki yapması çok daha kuvvetli bir ihtimaldir.
- c. Ulaştırma çok zor ve pahalıdır.

Başlıca bu üç şartın geçerli olduğu bir çağda toplumun yaşaması, sosyal düzenin korunması ve devlet faaliyetlerinin aksamadan yürütülebilmesi için, iktisadî hayatı düzenlemekte iâşe ilkesine dayanmak zorunlu idi. Onun içindir ki, *iâşe ilkesi*, *Osmanlı iktisat politikasının en önemli ilkesidir*. Bu ilkeyi geçerli kılabilmek üzere Osmanlı Devleti, ekonomide mal arzını bollaştırmak, kalitesini yükseltmek ve fiyatını düşük tutmak için *üretim* ve *ticaret* üzerinde sıkı şekilde yürütülen bir *müdahaleciliği* benimsemiş bulunmakta idi.

Malların ilk üreticiden nihaî tüketiciye intikal edinceye kadar geçtiği bütün aşamaları kapsayan bu müdahaleciliği şöyle özetleyebiliriz:

Ziraatte, mümkün olan en yüksek düzeyde üretimi gerçekleştireceği düşünülen işletme tipi, orta büyüklükte aile işletmesi idi. Toprağın verimine göre 60 ile 150 dönüm arasında bir arazi tahsis edilen bu aile işletmelerinin yaygın biçimde korunması başlıca hedefti. Aile işletmelerinin, parçalanarak küçülmesini veya yeni arazi ilavesi ile büyük çiftliklere dönüşmesini önlemek üzere Devlet, ziraî toprakların mülkiyet hakkını fertlere bırakmaz kendi elinde muhafaza ederdi. *Mirî* adı verilen bu *mülkiyet* rejiminde toprak, çiftçilere, babadan oğula geçecek şekilde kiralanmış sayılır; alımı satımı devletin sıkı kontrolü altında tutulur, vakfedilmesine ve bağışlanmasına müsaade edilmezdi. Çiftçilerin, ziraî üretimi düşürmeye sebep olacak şekilde, toprağı işlemeden tutmalarına, yahut terkederek şehirlere veya başka bölgelere göç etmelerine izin verilmezdi.

Bu tedbir ve düzenlemelerle en yüksek düzeyde gerçekleşeceği düşünülen ziraî üretimin başlıca tüketim bölgesi *kaza* idi. Osmanlı imparatorluğunda *kaza*, merkezinde 3000 ila 20.000 arasında bir nüfusu barındıran *şehir* veya *kasaba* ile etrafındaki köylerden müteşekkil 40-60 km. çapında bir alanı kapsardı. Ziraî üretim, herşeyden önce bu alanın ihtiyaçlarını gidermek zo-

runda i
izin veri

Zira

zinde sa
idi. Üre
hizmeti
çiftçi işl
pasitede
cemaat
tâbi tuta

Bu

dıktan s
sis edili
500.000

Büt

paratorl
ni ödem

Yu

onun ih
iktisadî
hedefi y
tan son
yan, ikti
İhraç e
için, de
tarda ih
bir güm

Bu

masına
hiç üre
iâşe ilke
sı çok y
laylaştı

İaş

rıci ve l
zün hin

runda idi. Bu ihtiyaç karşılanmadıkça üretimin kaza dışına aktarılmasına izin verilmezdi.

Ziraî üretimden gelen gıda maddeleri ile ham maddeleri *kaza* merkezinde satın almak, işlemek ve tüketiciye satmak *kasaba esnafının tekelinde* idi. Üretim ile tüketim arasındaki dengeyi korumak üzere devlet, her mal ve hizmeti üretmek üzere ayrı *loncalar* halinde örgütlediği bu esnafı, ziraatte çiftçi işletmelerinde olduğu gibi, *belli ortalama* büyüklükleri aşmayacak kapasitedeki *işyerlerine* veya dükkânlara sahip ustalardan oluşan, eşitlikçi bir cemaat halinde faaliyet göstermelerini sağlayacak şekilde bir düzenlemeye tâbi tutardı.

Bu şekilde örgütlenen esnafın faaliyeti ile kazanın ihtiyacı karşılandıktan sonra fazla kalan *üretim, ordu ve sarayın* ihtiyaçlarını gidermeğe tahsis edilir, geri kalan bölümü de imparatorluğun merkezi olan ve nüfusu 500.000'i aşan *İstanbul'a* sevkedilmek üzere tüccara teslim edilirdi.

Bütün bu kademeli ihtiyaçlar giderildikten sonra kalan malların da imparatorluk içinde ihtiyacı olan bölge ve şehirlere, belirli iç gümrük resimlerini ödemek şartı ile tüccarlar tarafından götürülmesine izin verilirdi.

Yurd-içi ihtiyaçların tümü karşılandıktan sonra, fazla kalan mal varsa, onun ihraç edilmesine müsaade edilirdi. Görülüyor ki *iaşe* ilkesine dayanan iktisadî politika için ihracat, üretim faaliyetinin hedefi değildir. Üretimin hedefi yurdiçi ihtiyaçların karşılanmasıdır. İhracat, bu ihtiyaçlar karşılandıktan sonra kalan malların, yani ülke bakımından hemen hiçbir değeri kalmayan, iktisadî deyim ile *marjinal faydası sıfır* olan malların satılması demektir. İhraç edilen malların gerçekten bu nitelikte olmasını garanti altına almak için, devlet en sıkı müdahaleyi bu alanda gösterirdi. Hangi maldan, ne miktarda ihracat yapılacağı, her seferinde özel bir *izinle* belirlenir, ayrıca yüksek bir gümrük vergisi alınırdı.

Buna karşılık *ihalatın*, hiçbir tahdide tabi tutulmadan serbestçe yapılmasına müsaade edilirdi. Çünkü, ithalat, yurt içinde ihtiyaç duyulan, ama ya hiç üretilmeyen veya az miktarda üretilen malların getirilmesi anlamında, *iaşe* ilkesine göre arzu edilen bir faaliyetti. İktisadî deyim ile *marjinal faydası* çok yüksek olan malların ülke pazarına girmesini sağladığı için, ithalat kolaylaştırılır, hatta teşvik edilirdi.

İaşe ilkesine dayanan bu iktisat politikası, dış ticarete *ihracatı* zorlaştırıcı ve kısıtlayıcı, *ihalatı* ise kolaylaştırıcı ve teşvik edici niteliği ile, günümüzün himayeci iktisat politikalarına hiç benzemeyen bir hüviyet göstermekte-

dir. Dış ticarete yabancılara tanınan *kapitülasyonların* da, bu hüviyetten kaynaklanan önemli kurumlardan biri olarak düşünülmesi gerektiğini söyleyebiliriz.

2. Gelenekçilik

Toplumun yaşaması, sosyal-siyasal düzenin korunması ve devlet faaliyetlerinin aksamadan yürütülebilmesi amaçlarına hizmet etmekte olan iâşe ilkesi, kaynağını objektif şartlardan almakta idi. Kaynağını oluşturan objektif şartlar ve hizmetinde olduğu amaçlar çok uzun süre boyunca değişmeden kaldığı için iâşe ilkesi, iktisadî hayata biçim veren düzenlemelerin temeli olmağa birkaç yüzyıl boyunca devam etmiş ve öylesine yerleşmiştir ki ikinci bir ilkenin de doğmasının başlıca âmilleri arasında bulunmuştur.

Gelenekçilik, sosyal ve iktisadî ilişkilerde yavaş yavaş oluşan dengeleri, eğilimleri mümkün olduğu ölçüde muhafaza etme ve değişme eğilimlerini engelleme ve herhangi bir değişme çıktığı takdirde, tekrar eski dengeye dönmek üzere değişmeyi ortadan kaldırma iradesinin hakim olması şeklinde tanımlanabilir.

Ziraat, esnaflık ve ticarete iâşe ilkesinden kaynaklanan düzenlemelerin hedefi üretim ile tüketimin dengede tutulmasıdır. Dengenin bozulması halinde bunalıma düşme tehlikesi daima mevcuttur. Korkulan asıl tehlike kıtlıktır. Üretimin (subsistence) geçimlilik düzeyinin etrafında dalgalandığı, endüstri öncesi ekonomilerde yaygın olan bu tehlike Osmanlı ekonomisi için de geçerli idi. Üretimde küçük bir düşme veya tüketimde küçük bir artış, mevcut ulaşım imkânlarının yetersizliği karşısında kolayca kıtlığa dönüşebilirdi. Onun içindir ki, tüketimi arttıracak nitelikteki değişme eğilimleri sürekli olarak kontrol altında tutulurdu. *Men-i israfat* (sumptuary laws) diye bilinen ve amacı lüks tüketimin sınırlandırılmasından ibaret görünen yasaklamaların önemli bir kaynağı budur. Dengenin korunmasında yalnız tüketimin değil, üretimin de kontrol altında tutulması gerekiyordu. Ekonomide ihtiyaç duyulan zorunlu ithalatı sağlayacak kadar bir üretim fazlası dışında, herhangi bir mal veya hizmette üretim fazlası görülmesi de arzuya şâyan değildi. Çünkü emek ve kapital gibi üretim faktörlerinin kıt olduğu ve miktarların kolayca arttırılmadığı bir ekonomide, belirli bir mal veya hizmetin üretimini arttırmak için gerekli olan ilâve emek ve kapitali, diğer alanlardan çekip o mal veya hizmeti üreten sektöre kaydırmakla mümkündü. Bu ise, emek ve kapitalin çekildiği alanlarda üretimin azalması ve neticede bu alan-

larda ün
için teh
üretim v
örgütler
günün b
menin y
konulmu
ca fonks
ibaretti.

İktis
at idi. An
çözüm yo
nan birço
başkanı s
lır. Bund
mevcudd
ona aykır
olan kura
findan se
diği bütü
edilen bi
ma ve ih
lar boyu
gelene a
Kanunna
cevap, g
teren en

İktis
münde l
unsurlar
manlı te
değildir.

Her
li bir iht
çü, bir c
min mu
çeşitli f

larda üretilmekte olan mal ve hizmetlerde kıtlığın doğması ile sonuçlanacağı için tehlikeli idi. Bu nedenle uzun deneyim ve uyarlamalarla oluşmuş olan üretim ve istihdam yapısının değişmeden kalmasına özen gösterilirdi. Esnaf örgütlerinin işçi ve dükkân sayısının dondurulması, ziraatte işletme büyüklüğünün belli düzeyde tutulması ve ziraat işletmeyi bırakarak şehirlere göç etmenin yasaklanması, hep bu dengeyi sürdürebilme motifi ile uygulamaya konulmuş düzenlemelerdi. İktisadî politika ilkesi olarak gelenekçiliğin başlıca fonksiyonu işte bu düzenlemelerin değişmeden kalmasını sağlamaktan ibaretti.

İktisadî hayatın çeşitli alanlarını düzenleyen kuralların ana kaynağı şeriat idi. Ama şeriatın açık şekilde düzenlemediği, içine almadığı, herhangi bir çözüm yolu göstermediği ve/veya yeni olarak sonradan ortaya çıkmış bulunan birçok ilişkiyi düzenleyen başka kurallar da vardı. Padişahların devlet başkanı sıfatı ile çıkardığı kanunname denilen kurallar bunların başında gelir. Bundan başka mahallî örf ve âdetlerden kaynaklanan düzenlemeler de mevcuddu. Kanunnamelerle örf ve âdetler, şeriatın dışında olmakla beraber ona aykırı olmamak şartı ile yürürlüğe girmiş olduğu için, uyulması zorunlu olan kurallardı. Hukukun kaynağı olarak şeriatın ve yetkili dinî otorite tarafından şeriate uygunluğu kabul ve tasdik edilen kanun ve örflerin vücut verdiği bütün bu düzenlemeler manzumesinde gelenekçilik sıkı şekilde riayet edilen bir ilke niteliğinde idi. İktisadî hayatın türlü alanlarında doğan çatışma ve ihtilafların çözülmesi ile ilgili olarak verilen kararlarda 16.-18. yüzyıllar boyunca kullanılan deyim hep aynı formülde olmak üzere "*kadîmden olagelene aykırı iş yapılmaması*" şeklindedir. Kadîm olan nedir? sorusuna bir Kanunnâme'de "*Kadîm odur ki, onun öncesini kimse hatırlamaz*" diye verilen cevap, gelenekçiliğin ilke olarak ne ölçü ve nitelikte yerleşmiş olduğunu gösteren en veciz ifadedir.

İktisadî hayatın gündelik akışı içinde doğan sayısız ihtilafların çözümünde başvurulan ilke olarak gelenekçilik ve onun muhtevasını oluşturan unsurlar demeti çok önemli bir başvuru sistemini oluşturmakla beraber, Osmanlı toplumunda değişmenin hiç olmadığını söylemek de gerçeğe uygun değildir.

Herşeyden önce geleneğin kendisi yavaş yavaş teşekkül ediyordu. Belirli bir ihtilafların çözülmesinde başvurulan temel ilke hüviyeti ile gelenek bir ölçü, bir dayanak, bir başvuru sistemi idi, bunda şüphe yoktur. Ama, bu sistemin muhtevasına ait unsurların bütün ayrıntıları ile doğması ve yerleşmesi çeşitli faktörlerin karmaşık etkileşimi ile zaman içinde yavaş yavaş oluşan

bir sonuç, daha doğrusu bir süreç idi. Bu sürecin oluşumunu etkileyen çeşitli faktörlerin arasında özellikle etkili olmuş bulunan biri vardır ki oynadığı rolün önemi ve sürekliliği ile, Osmanlı iktisadî dünya görüşünün üçüncü ilkesi olmak statüsünü kazanmıştır.

3. Fiskalizm

Devletin iktisadî hayata karşı tavrını belirleyen ve bu alandaki düzenlemeleri yönlendiren üçüncü ilke fiskalizmdir. En genel ve kısa tanımı ile fiskalizm hazineye ait gelirleri mümkün olduğu kadar yüksek düzeye çıkarmaya çalışmak ve ulaştığı düzeyin altına inmesini engellemektir. Hazine gelirlerinin esas fonksiyonu devletin yapması gereken harcamaları karşılamak olduğu için, fiskalizmin dolaylı bir uzantısı olarak, harcamaları kısımaya yönelik çalışmaları da zikretmek doğru olur. Ana hedefi gelirleri mümkün olduğu kadar yükseltmek olan fiskalizm, bu hedefe ulaşmakta zorlukla karşılaştığı zaman, harcamaları kısma yönündeki faaliyetler netice itibarı ile, gelirlerin arttırılmasına benzer bir etki yarattığı için, bu faaliyetleri de dolaylı bir uzantı veya negatif bir unsur olarak geniş anlamda fiskalizmin içinde mütalaa etmek lâzımdır.

İktisadî kararları alırken devletin, bir yandan gelirleri yükseltme, diğer yandan harcamaları kısma saikleri altında tavrını belirlemesi olarak özetleyebileceğimiz fiskalizm, Osmanlı iktisadî dünya görüşünü ve bu görüşün yönlendirdiği iktisadî hayatın çeşitli alanlarını biçimlendirmekte diğer iki ilke ile bir arada bulunarak etkili bir rol oynamıştır.

Fiskalizm, ana hedefi ve esas unsuru olan, gelirleri yükseltme konusunda çeşitli zorluk ve sınırlamalara maruz bulunuyordu. Başlıca iki gruba ayırabileceğimiz bu zorluklar şunlardır:

A. Ekonominin objektif şartlarından doğan zorluklar:

a. Verimlilik ve dolayısı ile üretim düzeyi düşüktür ve uzun vadede yükseltilmesini sağlamak ne mümkündür, ne de mümkün olabileceğine inanılmaktadır.

b. Ulaştırma zor ve pahalıdır.

c. Üretimin pazarda satmak üzere yapılan bölümü düşüktür, yani parasal ilişkiler sınırlıdır.

Objektif diye nitelediğimiz bu şartlar devletin ekonomiden nakden (para olarak) alabileceği payı çok sınırlı bir düzeyde tutuyor ve arttırılmasını

son derece için bu şa

Bu şa nolojik de arzu ve müdahale terilen "pa

B. Eko

a. İaşe ilişkilerin, y idi. Daha d karşılıklı bir parasal ilişki bepten siste rasal ilişkile

b. Para zamanda so sosyal züm parasal ilişki ret ile uğra edersek böy lemesi arası nin doğması Bu tavrın en de gösterile şan esnaf ve arasında değ da tutularak yütme imkân din epey üze (parasal serr son derece k sek gelir sah ni karşılama

son derece zorlaştırıyordu. Devletin ekonomiden aldığı payı arttırabilmek için bu şartların değişmesi veya değiştirilmesi gerekirdi.

Bu şartların ilk ikisini değiştirmek fevkalade zor idi. Esas itibarı ile teknolojik değişmelere bağlı idi. Ve devletin veya herhangi bir örgütün bilinçli arzu ve müdahalesi ile kolayca başarılacak nitelikte değildi. Devletin müdahale ederek değiştirebilmesi mümkün görüneni üçüncü maddede gösterilen "*parasal ilişkiler*"di. Burada ise ikinci zorluk grubu karşımıza çıkar:

B. Ekonominin subjektif şartlarından doğan zorluklar:

a. İaşe ilkesi ile gelenekçiliğe dayanan düzenlemeler dünyası, parasal ilişkilerin, yani ticaret ve mübadele alanının genişlemesini sınırlandırmakta idi. Daha doğrusu bu iki ilke ile parasal ilişkilerin mevcut düzeyi arasında karşılıklı bir denge ve âhenk kurulmuştu. Bu denge ve âhengi ilkelerde veya parasal ilişkilerdeki bir değişme bozabilir ve buhrana yol açabilirdi. Bu sebepten sistemin bu iki ucu arasındaki denge korunmakta ve dolayısı ile parasal ilişkileri hızla genişletecek bir değişmeye meydan verilmemekte idi.

b. Parasal ilişkilerin genişlemesi yalnız bu ekonomik dengeyi değil, aynı zamanda sosyal/siyasal düzen ve hiyerarşiyi de bozabilecek, yeni ve etkili bir sosyal zümrenin doğması ve gelişmesi ile sıkı sıkıya alakalı idi. Ekonomide parasal ilişkiler arttıkça, mübadele hacmi genişledikçe, toplum içinde ticaret ile uğraşanlar güçlenecek, büyüyecek ve zenginleşecekti. Kısaca ifade edersek böyle bir zümrenin doğması ile ekonomide parasal ilişkilerin genişlemesi arasında karşılıklı birbirini besleyen bir ilişki vardı. Böyle bir zümrenin doğması sosyal/siyasal dengeyi sarsabileceği için arzuya şâyan değildi. Bu tavrın en tipik göstergesi "narh" adı ile tesbit edilen fiyatların kontrolünde gösterilen titizliktir. Fiatlar o şekilde tesbit edilirdi ki, mübadele ile uğraşan esnaf ve tüccar gibi zümrelere tanınan normal kâr haddi % 5 ile % 15 arasında değişir, daha yüksek düzeyde kâr sağlamak sıkı ceza tehdidi altında tutularak engellenirdi. Bu derecede düşük bir kâr oranı ile sermayeyi büyütme imkânı çok sınırlı idi. Ekonomide faiz haddi, normal olarak bu haddin epey üzerinde olarak, % 15 ilâ % 25 arasında olduğu için, mevcut nakdî (parasal sermaye) sermayenin ticaret ve esnafılık sektörüne kayması imkânı son derece kısıtlı idi. Bu faiz haddi ile sermayenin girebileceği alanlar yüksek gelir sahibi askerî zümre mensuplarının tüketim veya yönetim giderlerini karşılamak üzere talep ettikleri kredilere inhisar ederdi. Nitekim 17. ve

18. yüzyıllarda kredi ilişkisi ile alakalı belgeler içinde en büyük çoğunluğu bu tür krediler oluşturmakta, esnaflık ve ticaret sektörüne yönelik kredi ilişkilerine pek az rastlanmaktadır.

Fiskalizm, aşılması zor görünen bu sınırlar içinde sıkışıp kaldığı için bir yandan, gelirleri arttırmaktan ziyade azaltmamaya ve harcamaları kısımaya matuf iki yönlü bir seri tedbirleri uygulama alanına sokmaya çalışmış, diğer yandan da hapsedildiği sınırların aşılma ölçüsünde öylesine derinleşerek sertleşmişti ki, neticede Osmanlı iktisadî dünya görüşünü her türlü iktisadî faaliyete sadece getireceği vergi geliri açısından bakacak ve onun ötesini giderek daha az idrak edebilecek derecede *fiskosantrik* hale getirme eğilimine girmiştir. Ancak bütün bu eğilim ve gayretlerinde diğer iki ilke ile sürekli dengelenme ve etkileşim içinde fiilî muhtevasını kazanmış olduğunu da hemen eklememiz gerekir.

Sonuç

Osmanlı iktisadî dünya görüşü işte bu üç ilkenin zamana, bölge ve sektörler göre değişen oranlarda birleşmelerinden meydana gelen bir nevi üçlü koordinat sistemi içinde kimliğini kazanmış ve bu kimliği ile iktisadî hayatı yönlendiren düzenlemeler dünyasına vücut vermiştir.

Osmanlı iktisadî düzenlemeler dünyasında anlaşılması, açıklanması ve özellikle birbiriyle telifi hiç de kolay görülme-yen mirî toprak rejiminden narh uygulamasına, kapitülasyonlardan devlet tekellerine, esnaf örgütlerinden ithalat rejimine kadar pek çok uygulama ve manzarayı, bu üç ilkenin oluşturduğu referans sistemine dayanarak analiz ettiğimiz zaman, nasıl anlamlı ve açıklanabilir hale getirebileceğimizi gösteren ayrıntılı inceleme ayrı bir yazının konusu olacaktır.

Osmanlı
sayısı hızla
bilgi stoku
yeni şeyler
ları düzelt
problemi c
bilgi alanı
lemlerin b
birtakım p
Bu ye
problemler
araştırmala
ve sosyal t
muazzam C
lendirileme
birçok prof
rımızı hızla
rekiyor.
Ancak
kumuz gen